

Жили собі чоловік і дружина, і були в них цап і баран.
Каже одного разу чоловік:

– Ох, дружино, проженімо цапа й барана, бо вони в нас тільки хліб задарма їдять. Забирайтеся, цапе та баране, геть, щоб духу вашого тут не було.

Пошили цап і баран торбу й пішли. Ідуть, ідуть і раптом бачать — лежить серед поля вовча голова. Баран сильний та дурний, а цап хоч і сміливий, але не дуже-то сильний.

